

A 23. emelet rejtélye

Észtország történelme nagyon sok fordulópontján párhuzamos a magyarral; ne szépítsuk a dolgot, a huszadik században ők is, csakúgy, mint hazánk, rendesen szívóágra kerültek.

Először is amikor Sztálin és Hitler, még közvetlenül a második világháború előtt lepacsiztak egymással, a Molotov-Ribbentrop-paktumban és annak titkos záradékában kiutalták az országot a Szovjetuniónak. A második világháború folyamán ugyan a németek visszafoglalták az országot, de abban az északnak semmi köszönetük nem volt; csakúgy, mint a Vörös Hadsereg visszatértében sem.

Miután a németek véghezvitték a Holokausztot és lerabolták az országot, a szovjetek deportálásokkal kezdték regnálásukat. A teljes Baltikum felnőtt lakosságának mintegy 10 százalékát irányították málenkij robotra, közülük csak minden második ember térhetett vissza szülőföldjére a 60-as évektől. A többiek pedig eltűntek, de többnyire elhunytak, például [Sztálin agyament vasútjának](#) az építése közben. Amikor a vörösök betagolták az országot a Szovjetunióba „Észt Szovjet Szocialista Köztársaság” néven, ez ellen már nem nagyon tiltakozott senki a kifosztott és porig alázott országban.



A szovjetek militarizáció-fétisének gyakorlatilag az ország teljes északi partja áldozatul esett – itt telepedett meg a Balti Flotta egy része. Például a tengerparti kisváros, Paldiski, a külvilágtól teljesen elzárt városok sorsára jutott tengeralattjáró támaszpontja miatt, ahol egy atom-tengeralattjáró 1:1 méretarányos és működőképes modelljét is felépítették a buzgó vörösök.

Bár ha a szovjeteken múltott volna, az egész országot elzárták volna a külvilágtól és betelepítették volna „hithű” oroszokkal, de szerencsére a birodalom mohó dolláréhsége felülírta ezeket a törekvéseket. Hagyniuk kellett, hogy Észtország legalább részben megnyissa a határait a vastag pénztárcákkal érkező külföldiek – főleg finnek előtt. Hasonlóan a teljes keleti blokkban bevett stratégiákhoz, itt sem engedték a turistákat szabadjárni, és itt is – csakúgy, mint akkoriban Magyarországon is – az ide látogatók csak az arra kijelölt hotelekben szállhattak meg.

Tallinn-ban, a fővárosban 1972-ben rohamtempóban húzták fel a célnak teljesen megfelelő **Viru hotelt**. Az épület kívülről nagyjából úgy néz ki napjainkban is, ahogy azt a szovjet esztétika fejlett szépérzéke diktálta; szarul. Na jó, miután egy finn hotellánc kezére került az épület, megpróbálták azt valamelyest felpimpelni, a legtöbbet kihozni a lehetőségekből, nem túl nagy sikerrel.



Az épület eredetileg egy meglehetősen szürke, 22 emelet magas betontömbként tornyosult a város fölé.

Legalábbis szinte mindenki úgy ismerte, hogy az épület huszonkét emeletes, még a lift is csak 22 emeletről „tudott” az épületben. Pedig volt még egy emelete, amiről keveseknek volt tudomása, és a külső szemlélők előtt a homlokzati feliratok jól elrejtették ezt a szintet.

A belső vezetérendszer valószínűleg nagyobb része tartozott a különböző lehallgatókészülékekhez, mint mondjuk a világításhoz. A helyi fáma szerint az épület eleve mikrobetonból készült, ez az építőanyag a mikrofon és a beton keveréke.

Az utolsó szovjet, illetve akkor már ismét orosz csapatok 1994. augusztus 31-én hagyták el az országot, a hotel legfelső – a helyiektől szigorúan elzárt – szintje is ekkor tárta fel, legalábbis részben a titkait. Az egyik itteni helysége volt kiakasztva egy cirill betűs cetli: „**Zgyesz' Nyicsevo Nyet**”, azaz nincs itt semmi. Pedig.



A két, ezen az emeleten megbúvó helység ma már múzeumként tárja fel az erre kíváncsi nagyérdeműnek a 23. emelet titkát. A külső helységet sárgás linóleumpadló borítja, az asztalon az olcsó sárga műanyag írógépben még a papír is befűzve maradt. A belső helység falaihoz rögzített állványzatot rádió adó/vevő és lehallgatókészülékek borítják. Az asztalon a csikkokkal teli hamutartó és a gázmaszk jól megférnek egymással.

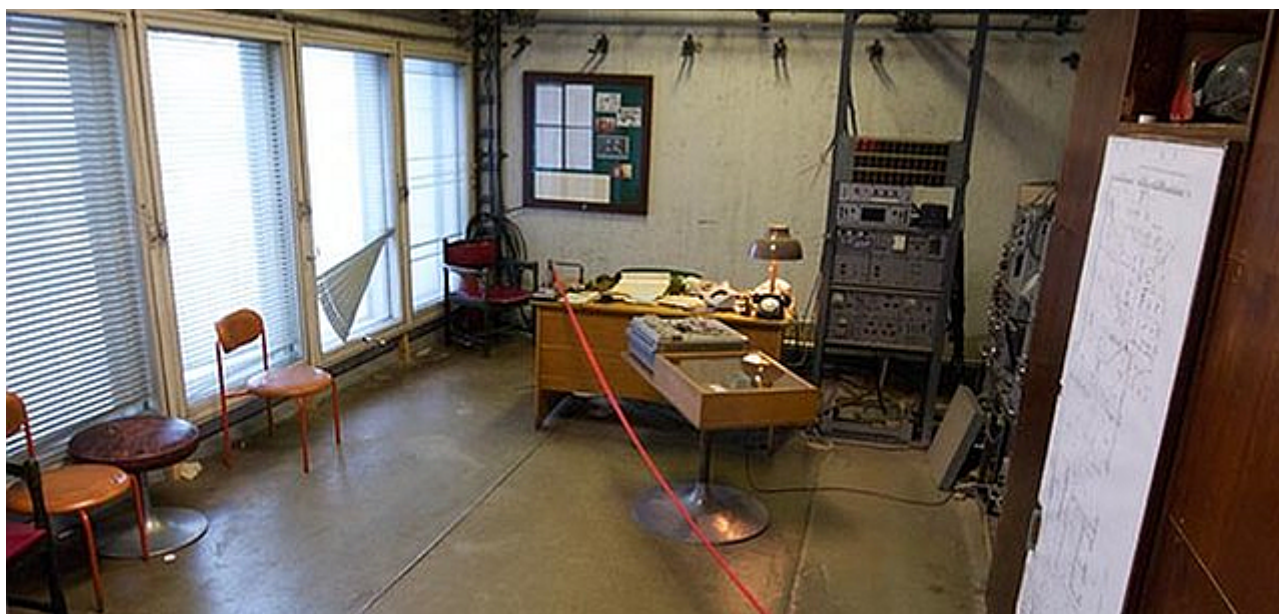
A helység egyszerűen egy pillanatfelvétel, vagy ha úgy tetszik, egy rendhagyó csendélet egy szerencsére már elhagyott korból.



„Észtország már a 90-es évektől a szovjetektől való eltávolodásra törekedett” – meséli a hotel szóvivője, Peep Ehasalu. – „Moszkva urai lehetővé tették a finn komp újraindítását; de az ideözönlő évi

15.000 turista gyanakvással töltött el őket. A KGB a hotel hatvan szobáját teljes egészében bepoloskázta; jutott bőven mikrofon a falakba, telefonokba és a virágcserepekbe is.”

Az étteremben a nehéz hamutartók és a kenyértartók is „árulkodtak”. A KGB buzgó ügynökei még a helyi specialitásokat is figyelembe vették; az északiaknál tradicionális és fontos közéleti szerepet betöltő szaunákat is külön lehallgatták. Az érzékeny rádiólehallgató készülékek 70 km-es körzetben Helsinkiiig minden rádióadásba bele tudtak hallgatni.



„Amikor 1989-ben üzembe helyezték a hotelben az első faxkészüléket, annak kezelőjét két hétre Moszkvába küldték, tréningre. Minden, a készüléken átment lapról két példány készült, a másolat a KGB-t illette meg.”

Nyilván az a tény, hogy a KGB (vagy bármely más titkosszolgálat) a hotelvendégeket lehallgatta, sem a világban és főleg a keleti blokkban egyáltalán nem volt egyedülálló esemény, elég csak a **budapesti Astoria szállóra** gondolni (→[HVG cikk](#)).

Az innen kinyert információk további sorsa természetesen rejtve maradt az észak előtt. A KGB pincéi sok titkot őriznek Moszkvában, és – ne legyenek kétségeink – az archívumok tartalma napjainkban is folyamatosan bővül.

Kedves olvasóm! Ha már idáig eljutottál az olvasásban, talán joggal feltételezhetem, hogy nem volt teljesen érdektelen számodra ez a bejegyzés. Jaj, le ne ixelj még; nem pénzt akarok tarhálni.

Pusztán annyit kérek, hogy ha van olyan ismerősöd, akivel jól tudnál vitatkozni az itt leírtakról, vagy csak simán megosztanád vele, kérlek, ne késlekedj!

Továbbra is keresek megjelenési lehetőséget az írásaim számára. Ha esetleg van ötleted, oszd meg velem! Elérhetőségeim az [Impresszumban](#) található.

A passport.blog jelenlegi egyetlen megjelenési lehetősége a Facebook. Ha értesülni szeretnél az új bejegyzésekről, kövesd a [Bolyongó Facebook oldalt](#).

Ha szeretnéd a bejegyzést kinyomtatni, vagy önálló formában menteni, ennek a legegyszerűbb módja a PDF formába konvertálás. Ezt a jobb oldali, fentről negyedik (Adobe) ikonnal teheted meg.

Eddigi bejegyzések a bolyongó.hu-n

Az összes bejegyzés ABC-be rendezett [indexe itt található](#). A blog helyekhez köthető bejegyzései a google.maps térképen is megtalálhatók: [A világ valódi csodái](#). A mostanában a blogon megjelent írások a [főoldalon jelennek meg](#).

2026/05/28 18:05

Források

Atlasobsura: [KGB-Museum](#)

Wikipedia: [Sokos Hotel Viru](#)

smithsonian.com: [Pay No Attention to the Spies on the 23rd Floor](#)

[múzeum](#), [kémkedés](#), [hidegháború](#), [2016](#), [Észtország](#), [KGB](#), [Szovjetunió](#), [Tallinn](#), [lehallgatás](#), [elhagyatott](#), [szocializmus](#), [Viru hotel](#), [tech](#), [a szovjet imperium romjain](#), [osztalgia](#), [retró](#), [kém](#), [építészet](#), [történelem](#)

Bejegyzésmegtekintések száma: 132

From:

<https://mail.bolyongo.hu/> - **bolyongó**

Permanent link:

https://mail.bolyongo.hu/doku.php?id=passport:a_23_emelet_rejtelye

Last update: **2026/08/01 17:04**

